

Valaki befut, mellkasa holmi ziháló fújtató.
Pirospozsgás, akár egy újdonsült istenség.
Ráköp az egyik könyvre.
És aztán sorban a többire is.
Istenesen letiporja mindet.

Megfáradt már, elég soká loholt.
Tátog előtte a puszta térség.
Lábak taposta néma út.
A távfutó összecsuklik és kiadja lelkét.
Alapkönyv lesz belőle, végszó, ritka
Jel, mit meghaladni többé nem lehet.

Szuszogás hallszik, a háttérből
Kiválik valaki. Egy másik
Hosszútávfutó. Lihegve lassít, leköpi a
Jelet, elrohan, és belevész a láthatárba.

KOVÁCS ANDRÁS FERENC fordításai

